

Lea Formánková

TVÁŘ ANDĚLA

LEA FORMÁNKOVÁ

TVÁŘ ANDĚLA

Tvář anděla

Tvář anděla, však černo v duši,
kdo nitro Tvé nepoznal,
d'ábelskou povahu sotva jen tuší.

Medová slůvka,
slib věčné lásky,
na oči oběti
přiloží růžové pásy.

Když nasytíš d'ábla v sobě,
s jízlivým úšklebkem,
odkopneš ty,
co věřili jenom Tobě.

Nebylo tomu vždycky tak,
Tvé srdce před léty,
zlomil kdosi právě tak.

Však peklo nezná odpuštění,
oko za oko omluvou není.
Tvou andělskou tvář
čeká temné zúctování.

Tančíš

Tančíš... v mlhavý závoj oděná,
tančíš jak smyslu zbavená.
V náruči vlhkého listí,
jen vítr Tvé kroky jistí.

Tančíš, aby jsi žila,
v divokém tanci je Tvá síla.
Myšlenky temné prchají,
Tvé rty slova díky šeptají.

Tančíš a mlha padá,
v její náruč se choulíš ráda.
Koruny stromů se uklání,
je čas... přichází svítání.

Chci žít teď a tady

Už nechci se denně ptát,
co bude dál?!
Nikam to nevede, stále se bát,
stejně se stane, co má se stát.

Chci žít teď a tady,
i když si občas nevím rady.
Chci užít si každý den,
jednou je temný jak noc,
jindy krásný jak sen.

Kdo by se stále bál,
co bude dál?!
Co bylo... vem to dřás,
co přijde, to poznám včas.